

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sekundchefen har ordet	sid 1
Kamratföreningen (Rune Smedberg)	sid 2
Kamratförening Värmland	sid 3
Nya K 4 (Hans von Schreeb)	sid 4
Ur Nerikes Allehanda	sid 4
Jägarutbildning (Mats Karlén)	sid 5-7
Kvinna bland Livhusarer (Angela Une)	sid 8
Slut PV? ? (Johan Thorp)	sid 9-13
Husaren i fält	sid 14
I FN-tjänst	sid 15
Kappridning 1869	sid 16
Personalnytt	sid 17
Lifskv överlevnadsövning (Jonny Palmkvist)	sid 18-20
Idrotten (Bertil Karlsson)	sid 21-22
Ur gamla albumet	sid 23-24

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Ännu en åldersklass har fogats till krigsorganisationen. Det var ett bra tillskott.

- En ny omgång har med delar ryckt in. Ett klokt råd: Se positivt på tillvaron. Era företrädare bytte kverulans mot humor. Det hjälpte dem när det knep.

Rekrytering är nu glädjande god både kvantitativt och kvalitativt, såväl av statbefäl, reservare som värnpliktiga. Det förbättrar på sikt vårt knappa befälsläge.

Våra jägarförbands organisation och utrustning har i vår fastställts. Vi har arbetat fram ett utkast till jägarreglemente. Utbildning har skett av vårt befäl. Tillsammans med erfarenheter från tre års jägarutbildning ger detta en god grund för fortsatt verksamhet.

Men utvecklingen måste fortsätta. Nu gäller det främst att finna de mest rationella metoderna för fredsverksamheten. De skall medge bibehållet resultat, minskat slitage på befäl och materiel samt minskade kostnader. Resultatet blir en bra krigsorganisation och en god arbetsmiljö.

Kamratföreningen

I samband med Regementets högtidsdag, då kamratföreningens medlemmar inbjudes närvara vid högtidligheter, avhåller föreningen sitt årsmöte.

Denna kanske ovanliga tidpunkt för årsmöte, sammanhänger med att stort antal medlemmar ställer upp denna dag. Kanske så inte vore fallet vid annan tid.

Av den vid årsmötet föredragna årsberättelsen framgår:

Föreningens ekonomi är mycket god. Antalet medlemmar 300. - Vid denna tidnings utgivning har medlemsantalet ökat till snart 400 -. Vi har aldrig varit så många.

En medlemsvärkning genomfördes under året. Bland annat tillskrevs utryckande åldersklassens värnpliktiga med information och inbjudan till medlemskap. Detta gav ett 50-tal nya medlemmar. Vidare anordnades under maj månad en vårutflykt. Tyvärr var anslutningen ganska klen.

Utöver sedvanliga mötesförhandlingar behandlades förslag till nya stadgar, vilka antogs. För att dessa skall gälla, krävs två på varandra med minst en veckas mellanrum följande sammanträden.

Från ett flertal medlemmar framfördes förslag om anordnande av en familjutflykt. Förslag på lämpliga platser framfördes.

I samband med årsmötet förlänades Bengt Möll och Rune Smedberg med föreningens kamratnål i guld, enligt statuten gjorda insatser. Vid den efterföljande lunchen förlänades Major Sven Littorin överstyrelsens silvermedalj. Sven Littorin var föreningens ordförande åren 1946-53. Efter förflyttning till Uppsala ordförande i Stockholmsavdelningen ett antal år. Littorin har under sin tid som ordförande nedlagt ett mycket förtjänstfullt arbete för kamratföreningarna, vilket förläningen ville ge uttryck för.

Då ingen avsägning förelåg och ingen ny kandidat framfördes, skedde omval av styrelsen. Denna består av: Ordförande Stig Aaby-Ericsson

Tel 0500/111 98

V ordförande Fredrik Olsson

Tel 0500/127 12

Sekreterare Rune Smedberg

Tel 0500/163 01

Kassör Eskil Björk

Tel 0500/160 70

Ledamöter Claes Ahnell, Bengt Möll, Valle Sandberg, Folke Ekesbo och Erik Bergdahl.

Föreningen har under våren haft extra sammanträde för andra läsningen och fastställande av de nya stadgarna. Vilka antogs.

Dessa har sedan fastställts av överstyrelsen. Stadgarna beräknas gå i tryck under hösten. De kommer därefter att utsändas till medlemmarna. Ur de nya stadgarna kan nämnas, att föreningarna skall ha två sammanträden under året. Ett på hösten och ett under våren. Detta kan innebära att årsmötet förläggs till våren.

Styrelsen har behandlat vid årsmötet framförda förslag om föreningsutflykt. Styrelsen ämnar med erfarenhet från tidigare arrangemang förlägga denna till hösten. Härvid kan nämnas: Samordnad transport (buss). Matsäck genom deltagarnas egen försorg. Program och inbjudan kommer att utskickas i god tid.

Styrelsen har hos regementschefen tagit upp möjligheter för medlemmar att närvara vid de besöksdagar, som anordnas för anhöriga till inneliggande åldersklass. Regementschefen ställer sig positiv till förslaget.

Styrelsen har inte för avsikt att gå ut med inbjudan till medlemmarna. Utan de medlemmar som är intresserade närvara ringa eller tillskriva sekreteraren, så kommer program och tider att översändas. Beräknade tidpunkter för besöksdagar återfinns på annan plats i tidningen. Sekreterarens adress: Bäckvägen 24, 541 00 Skövde.

Styrelsen har även en del andra uppslag för att få en mera aktiv förening. Verksamhet i form av sammankomster av olika slag. Riktlinjer för denna verksamhet kommer att utformas under hösten. I samband med åldersklassens uttryckning i våras genomfördes en information om kamratföreningens syfte och målsättning. Anteckningslistor sattes upp.

Även om vi fick en del nya medlemmar är det många kvar. Du "LIVHUSAR" som ryckte ut i våras, när Du har

fått en perspektivförlängning på din JÄGARTJÄNST, bli medlem i Livhusarernas kamratförening. Avgiften är låg 15 kr/år eller engångsavgift 100 kr. Du vet genom given information vad Du får som medlem. Postgiro 97259-6, använd postens inbetalningskort. Medlemskort kommer att översändas.

Samtidigt väddar kassören till medlemmar som inte betalt avgift för 78 att göra detta. Vi vet att ett inbetalningskort läggs så lätt åt sidan och glöms av.

Kamratförening VÄRMLAND

Liv-Husars-träff i Rottneros

Värmlands-skvadronen av Livregementets husarers Kamratförening, hade i lördags (6/5) sin vårträff, tillika årsmöte i Rottneroshallen.

Skvadronen, som inalles har 41 medlemmar var väl representerad då skvch Ryttmästare Horn af Åminne hälsade välkommen.

BLIV MEDLEM

I EN KAMRATFÖRENING

Skövde

Rune Smedberg
Bäckvägen 24, 54100 Skövde
tel: 0500/16301

Stockholm

Stig Bendz
Norrländsgatan 16, 11143 Stockholm
tel: 08/108473

Göteborg

Rune Johansson
Thorburnsgatan 5A, 41264 Göteborg
tel; 031/832575

Skåne-Småland

Bengt Weimenhög
Västgötagatan 21, 25252 Helsingborg
tel: 042/121921

Värmland-Bergslagen

Caj Fagerberg
Finnmyrsgatan 11, 65469 Karlstad
tel: 054/134581

Styrelsen för 1978 består av Skvch och ordf Ryttmästare Claes Horn av Åminne, v ordf Jägmästare Gunnar Bäck, sekr Fastihetsförv Caj Fagerberg, kassör Kanslist Nils Ek, övriga ledamöter Hugo Olsson o Per Hellkvist.

Sedan suppleanter, revisorer o suppleanter för dessa valts, kom övriga frågor, varunder behandlades och antogs de nya stadgar som Överstyrelsen i Skövde tagit fram. Likaså tillsattes en aktivitetskommitté, att under sekr hjälpa till att få fram nya medlemmar, bland de Livhusarer som finns i Värmland, både "avsuttna" och nu i tjänst.

Regementet skall gå högvakt på Stockholms slott den 21 maj och samtliga kamratföreningar kommer då att närvara. Skvadronen kommer att representeras även då och samtidigt närvara med styrelsemedlemmar vid Överstyrelsens sammanträde.

Nästa sammanträde skall hållas tillsammans med de köruppvisningar som kommer att hållas på Lillerud, utanför Karlstad den 26. aug. Till detta sammanträde inbjudes medlemmarnas familjer att närvara. Som vanligt kommer skvadronen att representeras vid firandet av regementets dag den 4. dec i Skövde.

Skvch avtackade den avgående kassören, och förklarade sammanträdet avslutat.

Under måltiden och därefter besågs fotoalbum som kamraterna hade tagit med sej, gamla minnen från rekryt och beredskap väcktes till liv igen, stämningen var som alltid vid kamratträffarna god.

Efter rundvandring i den vårfagra Rottneros-parken, reste var och en till sitt, minnet rikare av en trevlig kamrat-träff och ivrigt väntande på nästa.

NYA K4

Utvecklingen av fredsorganisationen präglas av förbandsindragningar. Just nu byggs emellertid ett helt nytt förband upp i Arvidsjaur – en sannolikt enastående händelse inom överskådlig tid.

Organisation och utbildning

Det nya förbandet i Arvidsjaur skall ta över K 4 namn och traditioner. Namnet modifieras till Norrlands dragonregemente (K 4). Förbandet blir ett utbildningsregemente. Det hänvisas till A 8/Fo 63 i fråga om mobilisering och viss förvaltning.

Förbandets uppgift blir att grund- och repetitionsutbilda norrlandsjägarbataljoner. Sådana bataljoner skall under lång tid kunna strida inom ett område som tagits av en angripare. Eldöverfall och överfall blir en vanlig form av strid. Jägarförbanden skall också kunna användas för spaning. Bataljonen skall omfatta ca 600 man, vilket är lika med den årliga grundutbildningsstyrkan.

Utbyggnad

Utbyggnaden av förbandet i Arvidsjaur började 1976 med övnings- och skjutfältet. Detta omfattar nästan 80 km² och breder ut sig kring en mäktig dalgång söderut från samhället. Huvuddelen av marken ägdes redan tidigare av kronan. Utbildningsanordningarna är i huvudsak färdiga. De är i toppklass. Skjuthallarna på skjutbanorna har infravärme (med hänsyn till klimatet) och automatisk träffmarkering. Truppserviceförråd och motorområde börjar också bli klara. I höst påbörjas själva kaserubyggnaden. Varje jägargrupp om åtta man får eget sovrum, dagrum och tvätttrum med duschar och toalett. Det kommer att finnas rikligt med fritidslokaler. Ansträngningar har gjorts att få kaseren konstnärligt utsmyckad.

Utbyggnaden skall vara klar till 1980, då de första värnpliktiga skall börja utbildas. Kvar att bygga är då ett repetitionsutbildningsläger som skall vara klart några år senare. Totalt kommer förbandet att kosta 264 miljoner kronor.

Ett särskilt problem har varit renskötseln i övningsområdet. Efter en utredning upphävde regeringen 1975 renskötselrätten inom området. Ersättningar utbetalades till samerna och särskilda åtgärder vidtogs för att reglera förhållandena mellan samerna och förbandet i framtiden.

Personal

Stommen i det nya förbandets befälskårer kommer från K 4 i Umeå. Återstående befäl kommer från hela landet. Fortfarande finns möjlighet för befäl att sända in önskemål om tjänst i Arvidsjaur.

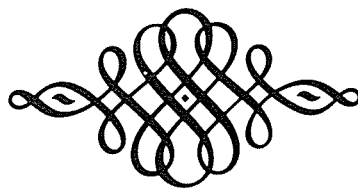
Personal som anmält intresse för tjänstgöring i Arvidsjaur har haft möjlighet att med familjen delta i gruppresor till Arvidsjaur vid två tillfällen. Ytterligare en resa under 1978 kommer att ordnas i september.

Uppbyggnaden av förbandet i Arvidsjaur kommer att ske successivt. Personal skall tillföras enligt en särskild plan som chefen för armén har fastställt. Den 1 april 1980 skall i stort sett all personal finnas på plats på det nya regementet.

Ur Nerikes Allehanda 21 juni 1865

Lifregementets husarkår har väckt uppseende i Skövde. Man läser nämligen i Skövde tidning för lördagen den 17 Juni följande:

»Storlägret å Axwall, som i dag (den 17) tager sin början, har gjort, att Skövde, i följd af trupptransporterna härigenom och inqvarteringar i staden, haft ett mycket krigiskt utseende. Lifregementets husarer anlände hit på flera bantåg natten mellan den 14 och 15 dennes, första tåget på utsatt tid, men de öfriga något senare, än särskild tidtabell wisade. Regementet blef inqvarteradt härstädes. Men de öfriga — Elfsborgs och Nerikes regementen — som ankommo under torsdagen, aftågade genast under musik till sina inqvarteringsorter i trakten häromkring. Husarerna qwarlågo deremot här tills förliden gårdag (den 16) wid pass kl. 7 f. m., då uppbrott till heden skedde efter förrättadt korum å torget, derwid det ståtliga regementet, dels i fönstren kring torget och dels ute i fria luften åhördes och betraktades med intresse — det hela företeende en högst angenäm anblick — Wi äro ingalunda några beundrare af militärståt, och hwad dertill hörer, men kunna dock icke förneka den elegans i uppförande som ådagalades af de olika regementena. Särskildt må husarregementet nämnas, efter det låg öfwer en hel dag och derigenom kom att så mycket mera obserweras. Det war ett stort nöje att se denna ståtliga kår, der såväl befäl som till och med manskap wisade, att de woro verkliga »gentlemän», hwar och en i sin stad. Att se den ordning, som utan skoj och swordomar rådde, war mycket angenämt för betraktaren. Man såg ingen enda af starka drycker öfwerlastad bland manskapet, hwilket wäl är ett sällsynt förhållande, då trupper qwarligga öfwer en hel dag, der tillgångar på spirituosa wankas. För beqwämlighet och nöje sökte staden göra, hwad den kunde.

Slö...

-"Idag har jag ett jobb åt en riktigt lat karl. Den som vill ha det kan räcka upp handen."

Alla utom en av mannarna räckte upp handen.

-"Varför räcker inte Jansson upp handen", frågade sergeanten.

-"Jag orkar inte..."

Jägarutbildning

En Jägares bokslut

När jag fattar pennar är det den 24 mars 1978. Långfredag. Långfredagen brukar ju inte tillhöra årets roligaste och mest händelserika dagar. Men just den här långfredagen innebär något alldeles speciellt för mig, något som aldrig kommer igen. Jag muckade nämligen igår, torsdagen den 23 mars, från en tio månader lång jägarutbildning på K 3, Livregementets husarer. Vi var cirka 500 man som för sista gången promenerade ut genom valvet klockan 12.00 och jag tror att de flesta kände ungefär som jag: Det är en underbar känsla att mucka, se friheten framför sig. Men man känner också en saknad. Man mister ju i ett enda ögonblick alla de fina kompisarna man levt ihop med i skogen och på kasern i tio månader.

En sak är dock klar: När man rycker ut från K 3:s jägarutbildning kan man verkligen känna att man gjort militärtjänsten ordentligt. Man kan faktiskt känna sig nöjd med sig själv efter bl a 61 dygn i skogen med allt vad det innebär i form av påfrestningar på kropp och själ.

61 fältdygn. Ja, så många blev det till slut för oss på 4. skvadrons GBS, med skjutveckor, sommarveckor och jägarövningar sammantaget. Med tanke på detta kan vi som muckade på skärtorsdagen göra det med rätt stor tillfredsställelse, vi känner liksom att vi gjort skäl för den där tusenlappen, som kom på posten muckardagen. Jag tycker att detta är värt att framhållas bland alla negativa omdömen om militärtjänsten. Det är ju lätt att annars förfalla till alltför mycket gnäll över sin situation, åtminstone så länge man ligger inne. Har man bara muckat, glömmer man ju det mesta av det svåra, jobbiga och tråkiga och minns bara det som var roligt.

Ett ord på vägen till Dig som läser det här och som kanske just ryckt in: Du har en jobbig tid framför Dig, men när Du är klar kommer Du att känna att Du är nöjd med Din insats. Du kanske tycker att Du har en lång tid framför Dig, men det är verkligen ingen risk att det blir långtråkigt, så späckat som programmet är för en jägare.

Det kanske låter onaturligt för Dig just nu, men vänta till nästa vår.....

Det som man kanske minns mest av hela värnpliktstiden är nog inryckningsdagen, som för mig var den 1 juni 1977. Man glömmer inte i första taget kön till CUI och utdelningen av utrustning och hur man sedan släpade de tunga säckarna över kaserngården. Man undrade förstas vad allt detta skulle användas till, men det fick man ju veta så småningom...

Något som vi på GBS inte var speciellt nöjda med var mottagandet vid inryckningen. Inga värnpliktiga fanns som visade oss tillrätta under de första svåra timmarna, såsom vi på GBS fick göra vid F-inryckningen. Här borde man kanske på chefsnivå fundera ut någon lämplig lösning.

GBS-tiden var jobbig. På två månader skulle vi lära in allt det vi behövde för att vara fullfjädrade gruppchefer den 8 augusti. Vi fick vara med om en strapatsrik patrullfälttävlan och ett lika jobbigt jägarprov.

Patrullfälttävlan inleddes traditionellt med hopp ur FJS'torn på Heden i Karlsborg och det momentet gav mig ett ganska speciellt lumparminne. Jag blev nämligen den förste som inte kom längre än till strax utanför uthoppshålet.

Där blev det stopp av någon anledning och där hängde man, åttanio meter över marken och kom ingenstans. Efter några ögonblick när man så att säga acklimatiserat sig däruppe kändes det i alla fall ganska behagligt. Vad tänker man på? Ja, bland allt annat som far kring i huvudet finns förstås undringen om man skall behöva göra om hoppet. Snart blev frågan besvarad, givetvis med ja, för det var ju ingen som frågade vad jag tyckte. Så när man väl fiskat upp mig i tornet igen var det dags för ett nytt hopp och nu gick det bättre. En felaktig anmälan till övningsledaren, bataljonschefen major Forssberg kostade dock gruppen tio straffminuter.

Fredagen innan F-inryckningen fick vi sedan veta vilka befattningar vi uttagits till. Karlén - stabsgruppchef! Man visste inte just då speciellt mycket om vad det jobbet innebar, men så här efteråt måste jag säga att jag är nöjd. Jobbet kanske inte var så fysiskt krävande som andra, men väl så intressant. Man kände hela tiden att man fanns i centrum av plutonen under t ex övningarna. Skall man nämna något negativt, får det bli den knapphändiga specialutbildningen för stabsgrupperna.

Den 8 augusti var det alltså dags. F-inryckning. Nu skulle det visa sig om vi GBS-are var välutbildade. Jodå, men svaret kom kanske inte direkt, för till en början var det ju helt givet att vi hade ett visst försteg tack vare två månaders längre utbildning.

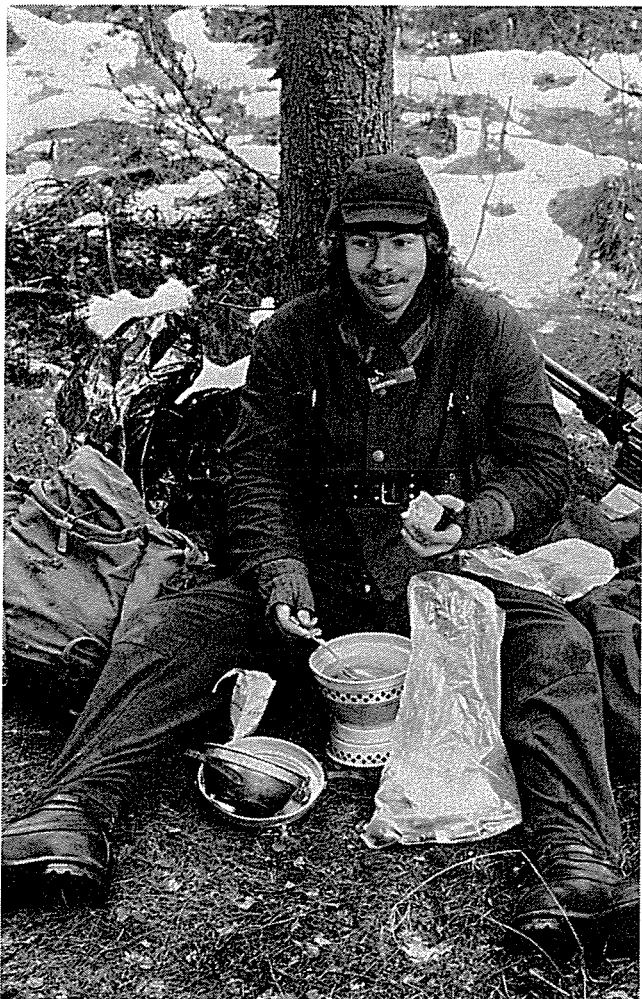
Innan arbetet på plutonerna började på allvar, lämnade vi på GBS grupperna under en vecka i mitten av augusti för att bli kustjägare. Det handlade om KA 4:s slutövning ute i Göteborgs

skärgård. Kanske den jobbigaste övningen, men också den man minns bäst. Det var båtar, helikoptrar och många spännande stridsuppdrag. Turen till Vinga inte att förglömma. Man glömmer ju inte heller i första taget när Roland "Yankee" Johansson och skvadronschefen satte fart på KSP:n på vinden till ett hus i KA 4-förläggningen på Känsö. Ingen visste då att deras regementschef bedrev sin nattsöm på våningen under, eller rättare: försökte bedriva....

Hösten gick vidare med sommarvecka, avslutad med patrullfälttävlan. 8-10 september var GBS i Stockholm för att gå högvakten. Vi hade visserligen varken kung, drottning eller prinsessa att bevaka just då, men detta är ändå ett minne för livet.

Tiden fram till jul gick snabbt, men programmet var verkligen späckat. Varannan vecka tillbringades i stort sett ute i skogen. Jägarövning 2 mot P 4 norr om Axvall i början av oktober, blev den våtaste av dem alla. "Trean" tillbringade 4. skv i södra Närke, där vi mötte motstånd från I 3. Nu började arbetet på plutonerna att komma igång på allvar och övningarna flöt allt bättre och bättre. Jägarövning 4 blev den längsta riktiga övningen, eftersom den höll på från måndag till måndag. Den blev också den klart bästa, tyckte vi nog alla. Visserligen fanns inga levande fiender ute i skogen, men ändå kändes det ganska meningsfullt. Vi fick också mer vila än på andra övningar. Att "fyran" gick så lätt berodde kanske också på att jullovet hägrade.

En riktig minnesbeta fick vi också den 1 november. När vi väcktes halv fyra på morgonen stod vi inför fullbordat faktum: Nu skall ni ut och promenera fyra mil. Det handlade om Soldatprov -77, en ny uppfinning av försvaret. Skövde-Vreten-Skövde var sträckan och här gällde det verkligen att inte känna efter för mycket.

Kanske gjorde jag det, i alla fall hade jag det knivigt att ta mig fram på slutet. För att inte tala om dagarna närmast efter....

Tiden från jullovet slut och fram till uttryckningen gick så snabbt, så man har knappt något att skriva om - man minns ju så lite. Två övningar hann vi med, den första gick i februari norr om Karlsborg. Här hade vi nu snö att kämpa mot för första gången på allvar. Som tur var slapp vi dock använda skidor och pulkor i alltför stor utsträckning.

När vi kom tillbaka från denna övning, som var nummer fem, fick vi beskedet: Slutövningen blir delad, och ni blir lediga över helgen. Det var i och för sig ett gott besked, nu slapp man ligga ute någon mer helg.

Slutövningens andra vecka blev dock ett rejält jägarprov. Inte så mycket tack vare övningens uppläggning, som vädrets makter. På tisdagskvällen väntade en förflyttning, som ingen egentligen visste något om. En mil, sa någon, två mil, sa en annan och svaret blev förstås att den blev ännu längre, nämligen 27 km. Alla dessa kilometer avverkades i en fruktansvärd snöyra, och det var verkligen många viljor som sattes på prov under denna marsch. Jag kan lova att det var trångt i en del terrängbilar på slutet....

Nå, hem kom vi fram på torsdag eftermiddag och redan samma kväll började avrustningen. Bajonett, kniv, persedelpåse, skjortor och en hel del annat samlades in och nu började man verkligen känna på sig att slutet var nära. Skåpet tömdes sedan dag för dag och på torsdag förmiddag fanns inte längre något kvar. Det var nu man började se tillbaka, fundera över fortsättningen. Tänk att kanske aldrig få träffa det här gänget mer.

Du som är nyinryckt: Försök inte att förstå allt det här direkt. Lägg det dock på minnet, och se om Du inte håller med mig när det blir Din tur att göra jägarbokslut.....

Text och bilder: Mats Karlén

KVINNA bland LIVHUSARER

Att vara ensam kvinna i en manlig församling har varit mycket lärorikt. Som sociolog har jag fått tillfälle att studera det manliga beteendet så att säga från inside. Visserligen har jag i min egenskap av kvinna troligtvis haft en hämmande effekt på det "typiskt manliga beteendet", vad det nu är!

Innan jag fortsätter artikeln om hur det är att vara ensam kvinna i denna församling, kanske jag skall presentera mig. Jag heter Angela Une och är konsulent på K 3. I föregående nummer av Livhusaren har konsulentrollen i krig och fred behandlats. Det här numret ämnar jag delge er lite av min subjektiva uppfattning om hur jag, som kvinna, upplever samvaron med enbart män.

Tidigare har jag studerat olika former av beteenden inom ämnena sociologi, psykologi, och antropologi. Vad som förvånar mig nu är, att inte någon av dessa discipliner, åtminstone på den nivå som jag studerade, behandlade psyko-sociala aspekter på könssegrerade institutioner. I stort sett hälften av Sveriges innevånare vistas någon period av livet i en sådan miljö.

Eftersom min enda kontakt med militärlivet varit genom hörsägen, film, tidningar och TV, hade jag en mängd förutfattade meningar. Jag hade den bestämda uppfattningen att alla militärer var raka i ryggen och röt. Män som spänner ögonen i en och ryter har jag alltid haft stor respekt för. Med andra ord, jag blir livrädd!

Det var således med en viss tveksamhet som jag började min anställning vid K 3. Men min nyfikenhet på detta, för oss kvinnor, förbjudna område och min dröm, sedan barndomen, att bli lejontämska, gjorde att jag antog erbjudandet som konsulent.

Mina hypoteser angående det militära beteendet har inte verifierats. De personer som jag kommit i kontakt med, har visat sig ha ull under lejonhuden! Vad jag fått erfara är, att det finns mycket värme, humor, fantasi och kanske framför allt kamratskap inom denna kår.

Under min studietid sysslade jag lite med jämställdhetsfrågor mellan könen. Den litteratur som mest intresserade mig, var, om för och skri-ven av kvinnor. Inte förrän nu har det slagit mig hur förödande ensidig denna litteratur var.

På K 3 har jag inte märkt att någon gjort skillnad på mig och andra vad beträffar jämställdhet. Exempel på att mina arbetskamrater jämställer mig med dem själva är många. För att bättre illustrera vad jag merar, kan jag beskriva några situationer. När det gäller att hämta kaffe, får jag den äran att fylla i kopparna lika ofta som de unga fänrikarna! En del av befälskåren kallas för subbar, mig kallar de för subban!

För att visa min uppskattning av denna jämställdhet återgäldar jag med att bära grön uniform då jag är med ute på övningar. Detta uppskattas av anställda och värnpliktiga på K 3. Det har däremot inte väckt samma entusiasm från andra håll i landet. I viss mån kan jag förstå reaktionen. Det finns ju gränser för jämlikhet!

Min ursäkt för mitt kvinnliga sätt att klä mig, då jag vistas ute i naturen, är att det är opraktiskt med högklackade skor och kjol när man exempelvis hoppar från hoppornet i Karlsborg!

Vid en del tillfällen saknar jag lejonhjärta! En "typisk kvinnlig åkomma" som jag lider av är svindel. Under en skjutvecka på Kråk, skulle jag följa en övning från skjuttornet. (För den som inte vet det, är det 26 m högt!) Då det gäller att klättra upp i torn, existerar inte handikapp för damer.

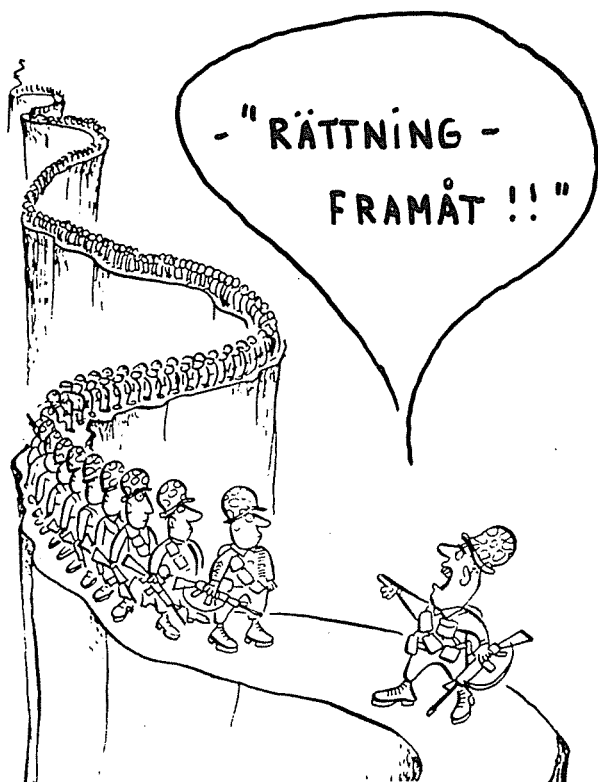
Livhusarerna behöver

Befälsförstärkning

Till kamratföreningarna och övriga läsare vill vi bara säga: Hjälp oss rekrytera!

naivvags upp kande jag att det var totalt onödigt att klättra upp ett endaste steg till. Dessvärre ansåg jag det lika onödigt att klättra ner. Jag försökte klart och tydligt tala om för det modiga manliga befälet, att jag inte tänkte röra mig ur fläcken! Helt logiskt förklarade han, att jag inte kunde stå där i evigheter, utan var tvungen att antingen klättra upp eller ner. Det som avgjorde riktningen på mitt beslut var, att han tillade: "det blir aldrig någon livhusar av Dig".

För att vara riktigt ärlig, så finns det en tidpunkt på året då ingen jämställdhet råder, nämligen vid lillejul. Årets roligaste fest, har jag hört. Min manliga konsulentkollega har varje år inbjudits till festen! Jag har inte inbjudits! Ursäkterna har varit många. Jag skall absolut ej ta det personligt har det sagts mig. Men jag misstänker att mitt kön, av någon anledning, legat mig i fatet. Vid detta tillfälle passar inte kvinna i församlingen!

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

SLUT PV ??

Pvpjäsepoken slut på K 3?

När pvpjäserna efter 18 år utgått ur K 3 organisation, har det fallit på min lott att göra en resumé över "Huggpipans" era.

Eftersom jag tänker handskas fritt med sanningen så börjar jag som de flesta sagoberättare.

Det var en gång (1960) en förvaltare som kommenderades till en tredagars kurs för att lära sig pvpjäsa 1110. Detta första år under pvpjäsens tjänst hos oss, var det bara BSK som erhöll en orienterande utbildning. Det hela avslutades med en skjutning på KRÅK.

**-"VI GÖR ETT NYTT
FÖRSÖK MED EN
PV PJÄS !"**

Då förvaltaren ansåg sig kunna bli negativt berörd av det buller som uppstår när man skjutet med pvpjäsen, sa han till dåvarande öfu "P" Peterson att, "Nu ska vi skjuta" och så lämnades "P" med trupp, pjäser och ammunition. Eftersom "P" inte kände till förvaltarens bullerfunderingar, väntade "P" på att nämde förvaltare skulle komma tillbaka för att börja övningen. När förvaltaren, från sin vpl 2 km längre bort inte hörde någon eldgivning, åkte han tillbaka till avdelningen och "klargjorde (Tvi té ton)" för den något förvånade "P" vem som skulle leda skjutningen. Med detta hade den första utbildningen med pvpjäsen genomförts på K 3 (Källa: "P")

Men bättre skulle det bli.

Mina kunskaper om åren 61-62 är begränsade. Vad jag vet så leddes utbildningen av vår vän förvaltaren och fu Vauhkonen. Jag anar att truppen fick lära sig en hel del om pjäsens delar, handhavande och användningsmöjligheter.

Då tillgången på pjäser var begränsad (eller vad nu skälet var), använde man under övningar en attrapp, bestående av ett plåtrör med påsvetsade detaljer. Pvgruppen transporterades med sitt rör på en Willeys Jeep.

1963 började så pvpjäsens "guldålder" när fj Petrus Kastenman tog befälet över pvplutonen. 1963 tjänstgjorde fu Rapp hos PK och den speciella stil som sedan skulle prägla pvplutonerna under fler år började framtona. Mystiska övningar bedrevs, bl a eldgivning från bil under gång. Sex bilar i bredd. Fullkalibrig am. Anslående syn.

Bland soldaterna detta år minns jag gruppchefen. "Träff i tornkransen" Stridh, att granaten inte hade passerat i närheten av målet spelade ingen roll. "Träff i tornkransen" var det bästa man visste på den tiden. Jag tror att det var detta år som K 3 fick den nya pvpjtg bilen.

Bilarna, som alla tillhörde samma serie och vars tre första siffror därför var lika (178, tror jag!), "hette" 910. Reservbilen, 911, 912, 913, 914, 915 och 916. Slutsiffran till resp grupp. Mycket praktiskt. Huvuddelen av dessa fordon tjänstgjorde sedan på K 3 i 13 år.

1964 började jag min tjänstgöring på pvplutonen. Den här "första resan" tillsammans med PK varade till 1967. Under dessa år hann jag lära mig själv en hel del om pvpjäsen och som jag hoppas, andra en del.

Episoderna från denna tid är många och jag skall försöka återge några av dem. Innan jag börjar vill jag emellertid framhålla för läsaren, att det är svårt att skildra allt som kunde ske runt PK på ett riktigt sätt. Stämningen kommer jag nog inte att kunna återge, men ni som känner PK, tänk efter: PK i m/60, nyklippt och skärmössa för krigsmans erinran. PK i skvkorridorens fönster behandlande nervretningar i egen hud samtidigt som han talade till "massorna". PK i fieldbouts och kroga sporrar.

Alltnog, min första övning med pvpjäs började en måndag fm med att PK slängde till mig ett gult häfte som hette Anvisningar Pvgrupp och sa: "Du ska lära värarna pvpjäsen i eftermiddag. Pjäserna står i förrådet!" Prata ni med mig om förberedelse, men det gick med. Jag hade ju den fördelen gentemot truppen att jag hade en instruktionsbok.

Med tiden lärde jag mig det hela ganska väl för vi övade allt som tänkas kan med pvpjäsen. Hade stridshinderbanan funnits då hade PK troligen komponerat en övning, "Pvgrps förflyttning längs stridshinderbana med pvpj".

Vi övade bl a snabbminering från pvpjtg med minrännor och hela balletten.

Den här totala koncentrationen på utbildningen i pvtjänst och allt vad därtill hör, (jag redogör inte för de "normala" övningarna som vi övade tills alla övningsförteckningar var "slut") gjorde att soldaterna efter ganska kort tid behärskade pvpjäsen.

KavKAS

utbildar:

jägare
på heltid

jägare
på deltid

Vi körde sedan igenom de andra tunga vapnen, svtjänsten o s v. Detta resulterade i att PKs trupp aldrig var handfallna i någon situation.

PK var en mästare i att sätta truppen i "självverksamhet", vilket ibland resulterade i att soldaterna kunde mer än vi själva. Den enda människa som lärde sig att skottställa övningsvapnen på rimlig tid var en gruppchef som hette Werén. Jag kom nu att tänka på den roligaste pvgruppen som jag har mött. (Alla i gruppen var norrlänningar) Gruppchefen hette Ljungberg, skyttens namn hade jag glömt men han kallades för "Knivskäraren från DELSBO", och de sista två hette Engstrand och Persson. Resp befattning har jag glömt, men de var "stora som hus". "Knivskäraren" var däremot liten. Andan i denna grupp var sådan att innan vi skulle åka till något skjutfält och öva, satt gruppens medlemmar i pjäsförrådet kvällen innan avmarsch och vårdade sin mtrl. En bom var en katastrof. Deras sämsta skott var en halv träff i en ammunitionslåda på 600 m i stridsfältsbelysning, men då övervägde gruppen att avsätta "Knivskäraren" från hans befattning som skytt.

Ljungbergs svar på tilltal var "jaa", eller då han var riktigt språksam "joho". Detta föranledde PK att inför en utbildningskontroll eller motsv, då Milobef skulle inspektera truppen, kalla in Ljungberg och framhålla vikten av ett korrekt uppträdande samt att Ljungberg skulle svara "Ja, fanjunkare" o s v vid tilltal. Efter den för PK ovanliga genomgången, frågade PK Ljungberg: "Har du förstått det här?" Ljungberg svarade: "Jaa". Ridå.

Under en samövning med P 4 under vinterhalvåret, det var under en av de snörika vintrarna i mitten av sextiotalet, hade Ljungbergs grupp gått i eldställning på en väg, och gruppchefen låg som en sothög på en snövall och tittade på stridsvagnarna. (De svarta pälskläderna) Övl Ljungqvist och rm Hedén fick syn på den dåligt grupperade gruppen och "anföll" Ljungberg. "Varför har ni inte grupperat vid sidan av vägen?" Ljungberg tog ned kikaren, vände blicken mot övl Lj "Dé går int", tog sedan upp kikaren och tittade på stridsvagnarna igen.

"Var är växeleldställningen?" Ljungberg, nu med ett uttryck av missnöje över att bli störd under pågående strid med självklara frågor. "De haar vi ingen".

Då övl L märkte att gruppchefen "svarade på frågan" siktade han in sig på gruppens huvuddel. Samma frågor. "Knivskäraren" ställde sig upp i bilen för att kunna se över pjäsen och gav exakt samma svar som gruppchefen. Av tonfallet tyckte man sig höra: "Det var en dum d-l. Hörde han inte vad gruppchefen sa." Regementschefen lämnade gruppen utan fler frågor.

Som jag tidigare nämnt, hade vi mycket pvtjänst och däribland tillbringade vi mycket tid på skjutfält, främst KRÅKs skjutfält.

Vid ett tillfälle skulle vår pluton delta i PS stora förevisningsskjutning och även om eldgivning under gång var ett passerat stadium blev PS personal ibland något skärrade av våra soldaters uppvisningar. Vi kunde inte förstå detta. Eftersom PS stod för ammunitionen, utnyttjade vi till-

fället väl och fick ett gott utbyte av skjutningarna. För att inte komma i en "skuldsituation" till PS, kvitterade PK deras vänlighet genom att under en befälsmiddag på torsdagskvällen berätta för det församlade pansarbefälet hur PK under sin AUS-utbildning blev lärd att köra stridsvagn, hur denna utbildning omsattes samt PKs slutsatser av denna färd.

När PK var klar fanns det inte ett torrt öga, och det var ingen som grät. Tro mig.

En annan episod som slår mig är då sskv var på SKILLINGARYD och A 6 skulle visa oss hur man med ett batteri bekämpar pansar. Efter en vidlyftig förutsättning, lång tid och inte en enda träff, (kommentar från okänd livhusar: "Nu får dom snart ta fram konservbrytarna."), skulle K 3 bjuda igen. Bl a visades en pvgrupp som kom i full fart, ett mål togs upp på 5-600 m, tvärnit. Två skott, två träff inom 30 cm. Tid för det hela 30 sek. K 3arna jublade.

Det är i allmänhet vissa händelser och ögonblick som man minns bäst men bland dessa händelser fanns ju sånt som återkom varje år. Till dessa hör "återtågen från KRÅK". Fordonen tålde inte de påfrestningar som uppstod när man sköt med fullkalibrig ammunition.

Jag ser raden av bilar linkande längs vägrenen. De intryckta instrumentbrädorna med hålen efter hastighetsmätaren och de övriga instrumenten grinande mot en som en dödskalles ögon. Då man satte på halvljuset blinkade vänster blinkers, när man tryckte på signalhornet skiftade hel- och halvljus o s v. Raden av bilar i skymningen, på väg mot K 3, efter en skjutning på KRÅK.

KRÅK. Alla dessa pass på rälsbana. Röda Villan. Den gula villa som för mig alltid kommer att vara Röda Villan.

KVARNBACKEN, omedelbart hitom och till höger, stridsvagnsmål front. Detta stridsvagnsmål har jag varit med om att beskjuta från alla tänkbara och otänkbara eldställningar.

Prisskjutning med pvpjäs. Jag har svårt att tänka mig ett vapen som är lika enkelt och lika träffsäkert som pvpjäs.

Utbildningen var ju inte bara vapentjänst. Vissa stödfunktioner måste övas också. Motortjänsten, innan högre makter lade sig i saken, bestod i att hålla reda på tillbehören, hålla bilen ren, snabbpåläggning av snökedjor samt motormarscher. Vid ett tillfälle beordrades jag som förare av PK för att vi skulle reka en motormarsch för plutonen. Motormarsch för PK är vad vi andra kallar körning i terräng. Den här gången gick marschvägen över VARNHEM-EGGBY, tvärs över BILLINGEN i rakt väst-östlig riktning. Efter att ha kört bilen, på PKs tecken och under, över stenar, stubbar, träd och myrstackar, genom kärr och mindre vattendrag hasade vi nerför BILLINGEN på bilens underrede i höjd med KSS. Under hela färden hade PK bemött mina tvivel om vägens farbarhet med plutons pvpjeepar med orden "Förr gick vi ofta här med skv."

Där vi sakta gled på leran ställde jag en kontrollfråga. "Gick ni verkligen här med skv?" Svar: "Javisst! Vi gick ofta den här vägen med ryttarskv."

En annan stödfunktion, i viss mån prioriterad, var fältarbeten. Där hade förbindelsearbetena sin givna plats. När ni är uppe på BILLINGEN ska ni tänka på att chansen är stor att ni går på en stig som är röjd av pvpluton. Det var trevliga övningar även om ett eller annat spett skickades upp i en omloppsbana runt jorden. Näst efter ryska krigsfångar är det nog få som deltagit så aktivt i landskapets förskönande som K 3:s pvpluton.

Den andra omhuldade grenen i fältarbeten var byggande av hinder till olika ryttarevenemang. Otaliga är de enbuskar och stockar som pvsoldater spikat och spettat upp i skogen och andra platser.

Den tredje och sista grenen är nedgrävande, eller nedsprängande, av bil med pjäs i eldställning.

Nu dök en ny episod upp. Den inträffade en lördagsmorgon. Tjänsten började 0700 och övl Malmström hade konstaterat att starten hade blivit trög. För att personligen se vad som tilldrog sig på skv var övl M på väg upp till 2. skv strax före kl 0700 då han möttes av en pälsklädd hord som höll på att trampa ner honom. Efter att ha komplimerat PK för hans förmåga att komma igång på morgonen drog sig övl M relativt nöjd tillbaka.

Sanningen; "Ni skall gräva ner bilarna! Är ni klara när jag kommer är ni lediga."

Den här episoden inträffade "efter min tid."

Åren 1967 - början på 70-talet fortsatte PK att tillsammans med olika befäl, utbilda nya pvplutoner och

efterlysning

Arbetet med muséet och annan dokumentation av Livhusarernas öden och äfventyr pågår för fullt.

TYVÄRR SAKNAS EN DEL.

allt mottages!

såvitt jag vet skedde utbildningen enligt samma linjer som jag har försökt återge. Skjuta kunde soldaterna och inget var dem främmande.

I början på 70-talet kom jag tillbaka till pvtjänsten som chef för pvpluton och försökte nå samma mål som pvplutonerna förut nått.

I mitten av 60-talet hade plutonerna varit på 6-10 pvgrupper och den del som under övningarna inte ingick i spaningsplutonerna hade bildat en egen pluton. Det var en syn det. Bil med pjäs, ksp, grg, minor, pansarskott och radio. Fyra pälsklädda figurer och vid särskilda tillfällen träränna för snabbminering. Den svenska igenkotten?!

Nu, på 70-talet, utbildades bara fyra grupper och detta medförde att man efter några år lät pvsoldaterna ingå i spaningsplutonerna och deras utbildning skedde på samma sätt som övriga tunga vapenskyttar. Men skjutförmågan var fortfarande god.

När K 3 ändrade utbildningen till jägarbataljon så sattes en pvpluton upp på nytt. Nu som en organisatorisk del i fältförbandet och inte som förut en utbildningsenhet.

Plutonen fick den nya pvpjtgibilen och de flesta var nöjda.

Utbildningsåret 77/78 kom sedan det tråkiga beskedet att pvplutonen inte skulle ingå i den nya organisationen. Ett beslut som jag tror att många med mig tycker var ledsamt.

Då min betraktelse över pvepoken vid K 3 nu når mot sitt slut kan det tyckas att jag skummat 70-talet lite för hastigt.

Visst finns det händelser och personer som skulle namnges här. Vilka av oss som hade med pvtjänsten att göra kan glömma Edvardsson. "Man känner sig som en gorilla i de här kläderna," m fl.

Om man skulle göra ett "klubbmärke" till de som tjänstgjort vid K 3 pvplutoner skulle jag kunna tänka mig följande.

Pvpjäs med öppet slutstycke framför rostig Tirpitzplåt. I bakgrunden KVARNBACKEN med strvfront omedelbart till höger och hitom, samt dervisen SANNOLIKHETEN ATT BOMMA ÄR MINDRE ÄN RISKEN ATT MAN HAR GLÖMT HÖRSELVAD-DEN.

Huru man med husarer skall attackera ett husar-kvarter

(Ur: "Husaren i fält". Instruktion utgiven under Pommerska kriget år 1760.)

Så mycket möjligt är, måste man förut vara underrättad om Fiendens styrka. Huru han utsatt sine vakter, och inrättat sin Patrullering samt huru dess disposition in uti Byen är beskaffad. Där efter inrättar man sin attack och gör dispositionen därtill. Det kunde hända att Fienden ansett någon ström eller kärr för inpassable och sålunda ej hade nog akt därpå, att han för att skona Folk och hästar ej lät sine Patruller gå flitigt nog eller ock låg Natten över i en By som i anseende till sitt läge ej vore nog säker. Kan man icke profitera av sådane fel och Fienden är på fin Garde, så misslyckas attacken.

Man måste därför, om möjligt är, söka att tournera Fienden, om det ock skulle kosta ett par mils marsch, och attackera honom ifrån de ställen, ifrån vilka han det minst förmodar, och man ej möter dess patruller.

Men skulle detta ändå ske bör man abandonnera entreprisen eller söka att komma Peleméle med patrullerne uti Byen, men träffa Fiendens patruller mig ej lärar han dock hava Fotvakt vid ingången av Byen, och vore det väl om

man då hade en bonde i Byen till spion som oförmärkt gjorde en öppning, varigenom man kunde komma i Byen utan att Fotvakten det kunde förmärka, men går det ej an så låter man det käckaste folket strax attackera Fotvakten, samt lossa sina skott på dem, under det att de andre springa av Hästarne och öppna Bariéren.

Då bryta alla de, som ej äro kommenderade till reserven, in uti Byen, då allt vad som visar sig av Fienden och försöker försvara sig massakreras. Vissa därtill kommenderade truppar gå genast till Chefens och officerarnes kvarter samt söka få dem fångne.

Är Byen ej rymlig utan trång, så kan man ej agera med truppar utan en disperse. Då måste man huvudsakligen hindra att Fienden ej får samla sig, samt söka att bli va mästare av alla utgångar. Är man fienden överlägsen, att han är utom Succurs, så måste man så mycket möjligt är, ej låta någon komma undan, men är det icke, så bör man taga vad man i hast kan få, massakrera vad möjligt är, samt lämna resten tillfälle att skingra sig.

övning

Under en manöver hade en bro blivit "sprängd" och en vakt utposterades för att hindra folk att ta sej över. En äldre dam, som ville överstoppades av posten. Arggt vände hon sej då till en annan soldat i närheten.

- Jag ser väl att bron är hel. Är han klok den där, som påstår att den är sprängd?
- Ja, inte vet jag. Jag har varit död i två dagar.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

I FN TJÄNST

K 3 är ett av de regementen som svarar för den största delen av soldatmaterielen i våra FN-Bataljoner.

Så här utbildas du till FN-soldat

P 10/Fo 43 i Strängnäs och I 4/Fo 41 i Linköping - utbildar FN-soldater.

Under två veckor trimmas de till den speciella tjänst de ska ha.

- Men det är också meningen att alla ska få en orientering om den politiska situationen och andra förhållanden som råder på tjänstgöringsplatsen, säger kapten Erik Lundkvist, ansvarig för utbildningen på P 10.

Sverige har under senare år skickat fyra bataljoner årligen i FN-tjänst. Alla som ska till Cypern utbildas på I 4 i april eller oktober. De som ska till Mellersta Östern utbildas i P 10:s regi i juni och december. Den senare bataljonen placeras dock på Ing 1 i Södertälje av utrymmespraktiska skäl men leds med biträde från P 10.

INRIKTAD PÅ DIN TJÄNST

Numera skickas de omedelbart efter utbildningen ner till resp tjänstgöringsplats. Därför utrustas de också på P 10 respektive I 4.

Huvuddelen av utbildningen i Sverige är inriktad på den speciella FN-tjänst de ska ha. Föredragshållare hämtas till största delen direkt från de bataljoner som för ögonblicket ligger ute. Allt för att det ska bli så aktuellt som möjligt. Utbildningen delas in i fyra grupper:

Vapentjänst: En repetition av det man lärde sig under sin värnpliktiga grundutbildning. Alla ska kunna hantera sitt handeldvapen ordentligt.

Posttjänst: Man lär sig hur själva bevakningstjänsten går till. Hur man ska bete sig när man står på en observationspost.

Sambandstjänst: Alla ska kunna bruka en radio. Man måste kunna sköta en radiostation och rapportera på rätt sätt.

Specialtjänster: Alla specialister får sin grundutbildning anpassad till de särskilda förhållanden som råder på platsen. Ex på specialister är sjukvårdare, kockar, motorförare, mekaniker, pionjärer etc.

SJUKDOMAR OCH KLIMAT

Under utbildningsveckorna får bli-vande FN-soldater lyssna till en hel del föredrag om situationen på tjänstgöringsplatsen. Man får information om det politiska och militära läget. Dessutom får man veta det mesta om geografi, klimat, sjukdomar m m. Före avresan ska man vara vaccinerad vilket kontrolleras.

ORGANISERAS

Befäl har en veckas längre utbildningstid än meniga.

FN-märket sys på din uniform när du utrustas.

Under utbildningstiden i Sverige organiseras bataljonen. Dessutom skrivs avtalen för din tjänst.

Upplysningar genom Major Eric Berg,
tel 0500/65000/322

KAPPRIDNING 1869

En av de första s k kappridningarna vid Kungl Livregementets husarer ägde rum å Axvalla hed den 24:e juni 1869. Den har beskrivits i Tidning för hästvänner i juli samma år av redaktören C G Wrangel.

"Tidigt på morgonen utstakades banan på en särskilt lämplig och vacker plats bakom Västgöta regementets officerspaviljong. Banan skulle enligt programmet vara 3.000 fot, och om den, som oss tycktes, överskred detta mått, så belastade denna förseelse den med famnstake utrustade underofficerens samvete.

Under förmiddagens lopp samlades åskådare från när och fjärran och när vi emot kl 2 på eftermiddagen galopperade till banan hade den ett särdeles festligt och lifligt utseende.

De tävlande herrarna och hästarna voro:

Löjtnanten, greve Düben på Lisa
(engelskt fullblod)

Löjtnant Bohnstedt på Irma
(efter hingsten Epaminondas)

Löjtnant Grönvall på Dagmar
(efter hingsten Salon) samt

Löjtnant Hedenstierna på Carola
(efter hingsten Epaminondas).

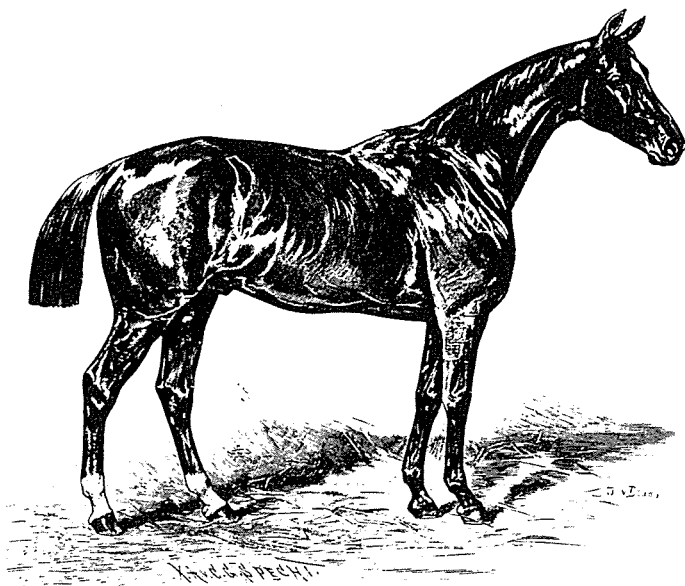
Vi hade varit i tillfälle att observera såväl Dagmar som Carola under morgonens provgalopp. Dagmar, ett vackert men litet och kort djur, ingav oss ej något stort förtroende till följd av de höga rörelserna med frambenen under galoppen. Carola däremot, en värdig dotter av Epaminondas, men med ett något för långt mellanparti, utvecklade en fullkomlig kapplöpningsgalopp, långa men låga språng. Vi tvekade därför inte att tillerkänna henne det främsta rummet bland de tävlande hästarna.

Ryttmästare Holst tjänstgjorde som starter. Avridningen lyckades genast och hästarna passerade målet i följande ordning:

1. Carola, löjtnant Hedenstierna
2. Irma, löjtnant Bohnstedt
3. Dagmar, löjtnant Grönvall
4. Lisa, löjtnant Düben.

Segraren erhöll ett vackert ridspö med silverbeslag.

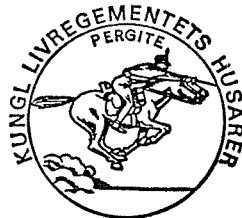
Efter löpningens slut samlades gästerna, såväl damer som herrar vid husarofficerarnas gästfria bord. och då översten baron Palmstierna i enkla, hjärtliga ordalag proponerade de tävlande kamraternas skål, dracks varje glas i botten. Måtte många dylika skålar kunna proponeras i vårt gamla Sverige. De behaga oss bättre än de moderna folkmötenas mest svassande tal."

vi gratulerar

08-05	Mj	S Aaby-Ericsson	60 år
08-08	Mj	E Hedenstierna	60 år
08-20	Rm	Lars Sjödahl	50 år
08-31	Rm	C G Sandwall, Sthlm	70 år
09-07	Mj	Sörensen	65 år
09-12	Övlt	K Boudrie	50 år
09-15	Mj	C Roth	75 år
09-22	Rm	von Platen	60 år
09-24	Rm	Winblad, Tidaholm	60 år
09-28	Rm	Hanes	60 år
09-30	Fj	A Sigås	70 år
10-10	Rm	G Streijffert	60 år
10-12	Konteramiral N O J		
		Krokstedt	70 år
10-12	Dr	H Hellström	60 år
10-26	Mj	J Widegren	60 år
11-05	Fj	H Pettersson	65 år
11-27	Fj	K H Johansson	60 år
12-15	Rm	C-G Strandman	60 år
12-15	Fj	Brandt	65 år
12-16	Fj	Högberg	70 år
12-22	Rm	Claes Ekman	80 år
12-28	Öv	Per Lindecrona	75 år

personal

Personal i tjänst utanför regementet

Öv	Malmström	Fo 67	Lt	Ahlmark	KavKAS
Öv	Blomquist	K 4	Fj	Klevheim	Fo 11
Övlt	Fornell	K 1	Fj	R S Karlsson	Milo V
Övlt	Håkansson	Fst (K 3 fr 10-01?)	Fj	Jonsson	FJS
		FMV	Fj	Edqvist	I 22/Fo 66
Övlt	Grönlund	Ast/Inf	Serg	Ignell	AKS
Övlt	Boudrie	Milo V	Öfu	Malm	KA 4 (Gykurs P)
Övlt	Westergren	Milo V	Öfu	Lewenstedt	" "
Övlt	Sjövall	Milo V	Öfu	Gustavsson	" "
Mj	Forssberg	KavKAS	Öfu	Andersson	" "
Mj	H-G Karlsson	MHS	Fu	Lind	I 15 (GS 2)
Kn	Grafström	K 1	Fu	Persson	"
Kn	Dahlberg	KavKAS	Fu	Sköld	"
Kn	Tannerheim	KavKAS	Fu	Gustafsson	"
Kn	A Eriksson	KavKAS	Fu	Feldt	"
Lt	Hedström	KavKAS			
Lt	Johansson	K 1	Fu	Niklasson	I 15 (GS 2)
Lt	L-O Nilsson	Fo 11	Fu	Olsson	"
Kn	de Flon	P 4/Fo 35	Fu	Havaas	"
Kn	Hansson	P 4/Fo 35	Fu	Persson	"
Kn	Lundberg	Fo 11	Fu	Fors	"
Kn	Dahlman	Hv SS	Fu	Frost	"
Kn	Älvebrand	Int S			
Kn	Munther	FJS	Kons	Jönsson	FN (Cypern)
Kn	Pettersson				

LIVSKV

LIVSKVADRONS ÖVERLEVNADSÖVNING 1978

Så var då den stora dag kommen när åldersklassens största fånar, plutonbefälseleverna, skulle gå ut på sin upplaga av överlevnadsövningarna. Övningen genomfördes efter det att övriga vpl-kategorier hade ryckt ut. Tråkningarna hade givetvis varit intensiva, med sin kulmen under slutövningen för hela grundutbildningsbataljonen.

Övningen startade direkt efter påskhelgen. De flesta återvände säkerligen till förbandet med upptrissade farhågor och ganska illa till mods inför detta omtalade kraftprov, vilket överlevnadsövningen har blivit genom de rykten och historier, som cirkulerar från tidigare års övningar. Personligen hade undertecknad med fasa sett fram mot denna övning, som emellanåt benämnes svältövning, och ibland befarat att strapatserna och lidandena under denna lilla utflykt skulle kunna bli slutet på ett ganska behagfullt liv. Att ängslan var stor inför skvadronchef Englands lilla specialare visade sig också genom sjukskrivningsfrekvensen, vilken var tjugoprocentig, då vi gick ut på tisdagseftermiddag. Under övningens gång var det ytterligare några som "ballade ur", så endast 2/3 av skvadronens killar genomförde hela övningen. Så högfrekventa har sjukdomsfallen aldrig tidigare varit på livskvadron. Vilket givetvis säger en hel del om övningens karaktär. Vad skall man då säga om de kompisar, som sjukskrev sig på grund av tvivelaktiga anledningar? I och för sig kanske man kan säga att det är deras ensak, men tidvis kändes det som om vissa hade svikit dem som kämpade vidare i skogens djävlskap. Det är i varje fall ett tvivelaktigt handlande, att undvika en övning genom sjukskrivning utan att vara sjuk.

Övningen kom i varje fall igång på utsatt tid. Skvadronens manskap transporterades ut med buss och släpptes två och två med ordern att snarast återsamla till en given plats. Där stod vi med skidor och ryggsäck. Den kommande verksamheten skulle regleras genom ordergivning per radio var sjätte timma.

Vi hade ingen aning om vad som väntade oss. Redan denna första natt blev de flesta rejält fysiskt utpumpade. Skidföret var odrägligt. Framåt gryningen kom regn. Efter lite bergsklättring hade vi då också pulkor att släpa på. Det blev fruktansvärt jobbigt under de förhållande som rådde. Värst var väl dock inte den fysiska ansträngningen. Det mest krävande var hela tiden den psykiska påfrestningen att inte veta något om vad de två kommande veckorna bar i sitt sköte och dessutom inte veta när vi skulle få mat. Vi hade enbart med oss livsmedel för ett dygn. En grundlig visitation av våra ryggsäckar innan övningens början omöjliggjorde också att ta med egen extra mat. Denna ovisshet blev till slut tärande på livskraften, för att mot slutet av övningen orsaka en likgiltighet inför det mesta, som var ganska häpnadsväckande.

Framåt onsdagförmiddag återsamlade i alla fall de båda plutoner, som skvadronen var uppdelad i. Det blev några timmars vila innan det var dags för nästa förflyttning ned till Hene-skjutfält, där vi gick i bas och laddade upp för en samövning med P 4 mot I 17 dagen därpå.

Redan kl 0400 på torsdag var det samling vid värmestugan på Hene, där P 4-killar väntade med pansarbandvagnar, för att transportera ut oss på garnisonens övningsfält utåt Klags-torp. Där tog vår lite stridsgalne skvadronschef i egen hög person befälet över båda plutonerna och ledde oss in i en lustig krigsdans. Vi gjorde verkligen livet surt för infanteriet. Deras chefer sprang omkring i ren förtvivlan och frågade om vi verkligen var med i övningen. Vissa uppmanade oss till och med att lägga av och inte förstöra infanteristernas stridslusta ytterligare. Denna förmiddag var dock ett välkommet avbrott i skidåkandet och vi återvände till basen vid Hene vid gott humör. Solen sken och vi återhämtade oss i knappt tolv timmar.

På fredagmorgon kl 0300 var det dags för en fordonsfälla, där vi lyckades komma över rå fisk och ävenledes rå potatis. Det blev knappast någon kunglig måltid, men vi var redan i ett sådant tillstånd att vi åt vad som helst. Direkt efter utspisningen var det bara att bryta basen och ge sig iväg på en ny strapatsrik omgruppering till Tovaberget på andra sidan Billingen. Det var många strida bäckar och snöfria backar i vår väg, så det tog enorm tid och sög verkligen musten ur oss. Framförallt var sista biten upp på själva berget verkligen mjölksyregivande och hjärnförlamande. Väl uppe på berget skulle vi försöka fylla på kroppens tömda energidepåer med hjälp av en levande höna till två jägare. Det blev alltså masslakt av drygt tjugo hönor. Tillagningen var både tids- och energikrävande, men inmundigandet gick desto snabbare.

Efter att ha fått eldöverfall mot oss var vi återigen tvingade till att gå vidare till ny bas. Nu till Brunnhemsberget. Ny bas. Vila. Utspisning av delikat nötkött, som vi erhöll rätt. Nya order per radio. Avmarsch på eftermiddagen till ny bas söder om Bjärsjön. Direkt vid framkomsten fick plutonerna göra var sin fritagning av tillfångatagna hemvärnsmän i kåkstaden på Bjärsjö skjutfält. Tillbaks till basen och så äntligen en ordentlig viloperiod. Vi låg kvar i samma bas drygt ett dygn. Måndagkväll gjorde vi så ett effektivt eldöverfall på T 2, då vi sprang rätt över deras förläggning vid Bjärsjö baracker. Ef-

ter denna operation utdömdes en man per grupp som skadad. Vi fick sjuk-skrivna personer med förseglade fötter, så att de inte kunde gå, att släpa på. Natten mellan måndag-tisdag skedde den första förflyttningen med den skadade och hans utrustning. Vi lade då den skadade i pulkan och lastade den gemensamma utrustningen, som bestod utav tält, kamin, yxa, såg, radio, understödsvapen, ammunition m m på våra ryggsäckar. Undertecknad kan garantera att vi var tungt lastade. Plutonerna splittrades nu i grupper, vilka gick ut till olika områden och försökte ligga still under tisdagen, för att undkomma den hundspaning, som var ute efter oss jägare. Endast en grupp blev upptäckt, vilket måste betecknas som bra.

Vid midnatt mellan tisdag-onsdag fick vi så order om återsamling till Jättadalen ovanför Öglunda. Detta blev den verkliga utmattningsmarschen. Vi gick 15 km med vår skadade kamrat, långa sträckor gick sex man och drog pulkan på grusväg. Det var verkligen organiserad materielförstörelse. Vi anlände till Jättadalen vid middagstid på onsdag. Många hade väl inbillat sig att övningen skulle brytas i det här skedet, men ack vad de bedrog sig. Största delen av manskapet blev tvungna att gå ut på fast spaning direkt och några fick förbereda ett överfall mot en raket tramp inte långt ifrån vår bas vid Jättadalen.

Fasta spaningarna återkom strax efter midnatt och vi genomförde överfallet i gryningen, då vi sprängde de fingerade raketramperna med skarp sprängdeg. Nya order följde på radion:

"Militärbefälhavaren sitter som gisslan tillsammans med övriga passagerare i ett flygplan på Hasslums flygfält. Två bussar finns till förfogande från 0900. Frita gisslan innan tidsfristen går ut kl 1500." Vi gjorde uppsittning i de två bussarna och gav oss iväg, för att utföra det nya uppdraget. Men vi hann inte mer än 500 m förrän "de blågula" med Englund i spetsen stoppade bussarna och sa att bakaxlarna hade gått av på de båda fordonen. Vi skulle nu bli tvugna att fortsätta till fots ner mot Hasslum och givetvis lösa uppgiften trots intermezzot med bakaxlarna. Detta var ju ett slutgiltigt försök att knäcka oss. Vi tog det dock mycket kallsinnigt, så inställda som vi var på djävlskap. Vi formerade oss genast på kolonn med för- och efterpatrull. Framåt! Men vi hann inte mer än ca 400 m innan skvadronchefen skrek efter oss att övningen var avbruten. Vi fick då sitta upp igen och åka direkt till badhuset för att tvaga våra vid det här laget mycket skitiga kroppar. Gissa om det var många som verkligen kände en oerhörd lättnad när denna verkligt annorlunda och mycket krävande övning avblåstes.

I badhuset vägde sig många av oss. Det visade sig att de flesta av oss hade gått ner 5 kg eller mer i vikt. Vilket måste betecknas som ganska mycket, med tanke på att knappast någon lider av övervikt. Detta var givetvis ett verk av att livsmedelsförrådena, som vi fick hämta på olika ställen utefter vår marschväg, var snålt tilltagna parallellt med att energiförbrukningen var oerhörd hög under de ständiga förflyttningarna och de primitiva förhållanden som alltid råder i fält.

Som avslutning kan väl sägas att det var en övning som verkligen suger kraften ur både kropp och hjärna för flera dagar framöver. Men när det är över och man återvänder först till K 3-kaserner och därefter till de kära hemtrakterna, då känner man en stor tillfredsställelse. Dessutom förvånas man över att man klarar av sådana strapatser i skogen. Men som befälarna brukar säga: "Ni orkar fem gånger så mycket som ni själva tror, och tio gånger så mycket som era mammor tror". Undertecknad vill dock ge kommande generationer på K 3 rådet att ta fram den lille "sege gubben" inom sig och inrikta sig på att dygna i fält är tärande på livsand. Då kommer Ni också att klara övningarna inberäknat överlevnadsövningen. Det mesta här i livet är en viljesak.

Jonny Palmkvist
Livhusar

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17 - 7

Ansvarig utgivare:

Sekundchefen
Skövde 0500/65000/300

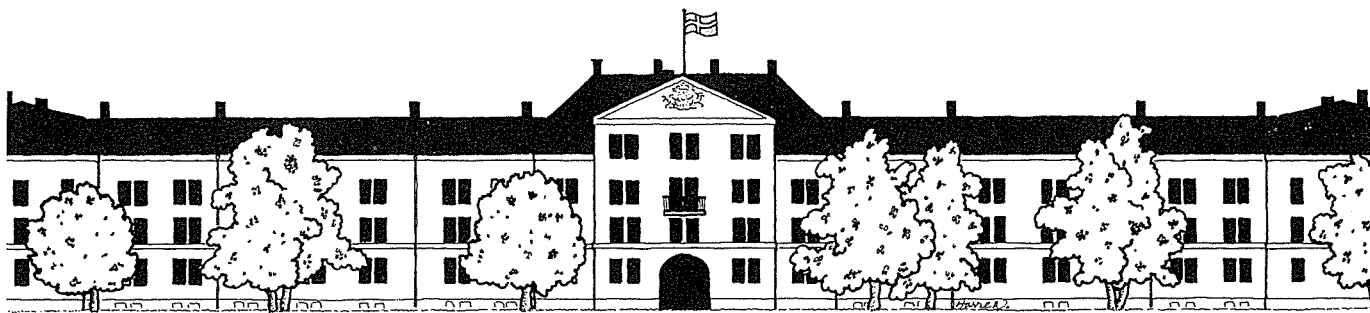
Redaktör:

Kn Uno Bohman
Skövde 0500/65000/329

Distributionschef:

Fj Ingvaar Gladh
Skövde 0500/65000/308

IDROTTE

K 3 segrade i 20 manna lagkampen vid Milo Västs mästerskap i simning. En strong insats blaa av befälen Kn Patrik Söderström och Sg Arne Svanberg, som tillsammans med representanter för årets duktiga idrottsvpl överlägset tog hem lagsegern.

Laget bestod av:

Kn Söderström
Fk Ljungemo
Fk Ingemarsson
Serg Svanberg
Fu Gustavsson
Fu Hasslebäck
Fu Carlander
Fu Henriksson
Fu Sällström
Fu Lennmalm

Vpl Lidholm
Vpl 5918 Karlsson
Vpl Linthio
Vpl Runderantz
Vpl Juldenius
Vpl Wästh
Vpl 5335 Larsson
Vpl 5518 Karlsson
Vpl Lind
Vpl Aronsson

Resultat

RegM Handboll

Segrare Livskv:

Tomas Ekberg
Torbjörn Gustavsson
Göran Hasslebäck
Ulf Lind
Alf Andersson
Anders Åkesson

Jan Adolfsson
Peter Liljeborg
Lars Ottosson
Jonny Palmqvist
Roland Olsson

RegM Skidor 10 km

H 17	Vpl	Svante Andrén
H 21	Vpl	Sören Jonsson
H 35	Mj	Christer Bjerkhagen
H 43	Fj	Stig Låth
H 50	Övlt	S H Rizell

RegM skidor 15 km

H 17	Vpl	Svante Andrén
H 21	Vpl	Sören Jonsson
H 35	Fj	Roland Johansson
H 43	Fj	Stig Låth
H 50	Fj	Henning Nilsson

RegM_fältskjutning_Ak

1. Vpl Roland Johansson 4. skv.

Regementets Handbollslag
Segrare över P 4 – men utslagna av T 2 i
kvalomgången i MidV Handboll.

Sören Jonsson
UTBårets idrottsprofil
Segrare i RegM Dag,
RegM Tg löpning
RegM skidor, 10 km
RegM skidor, 15 km
Övningsfältet runt
MidV orientering
Andra placering:
MidV skidor GUKlassen
Femte placering:
MM dagorientering GUKlassen

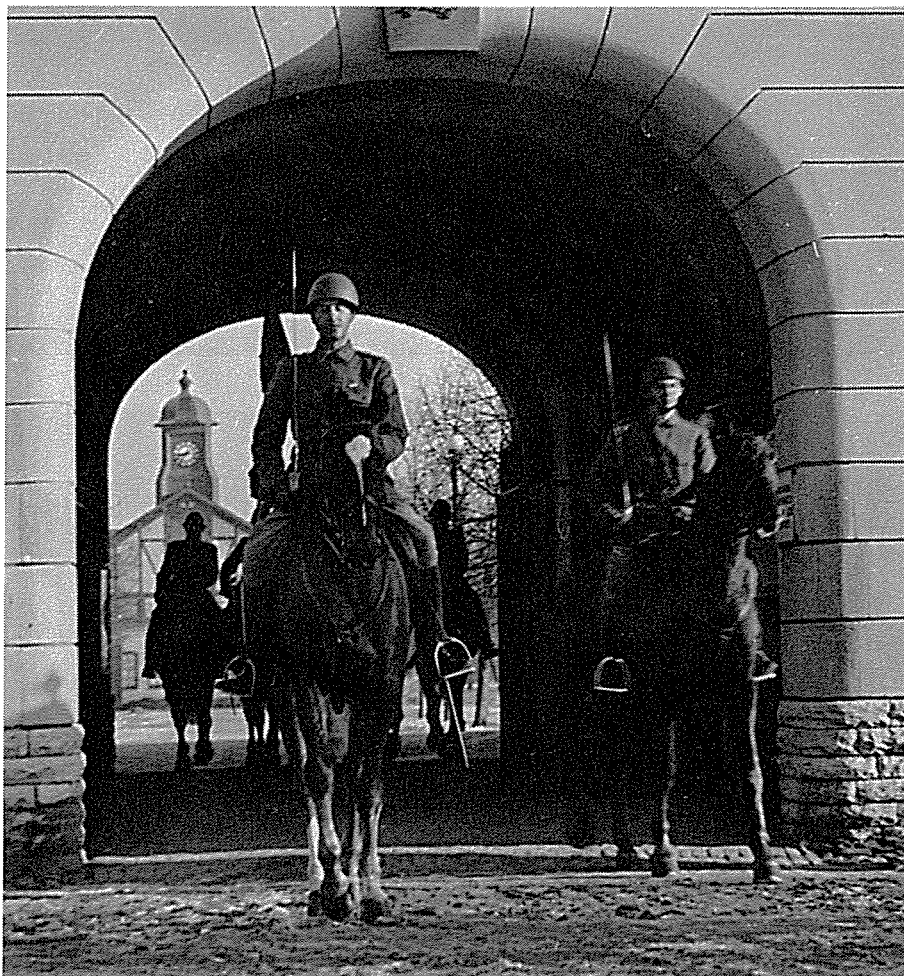
Militärtjänsten – en utbildningstid

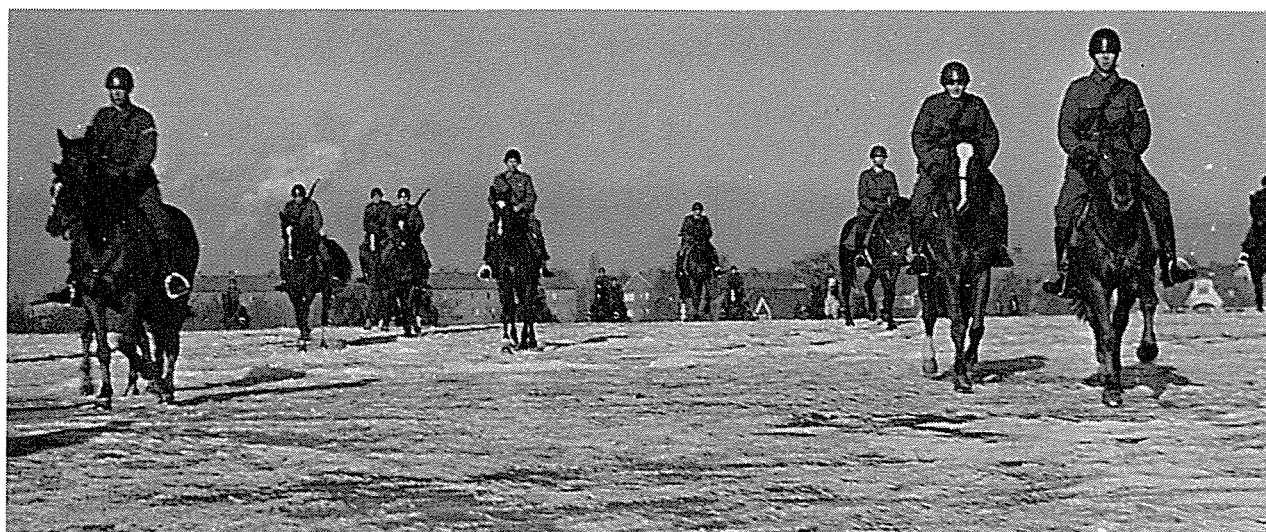
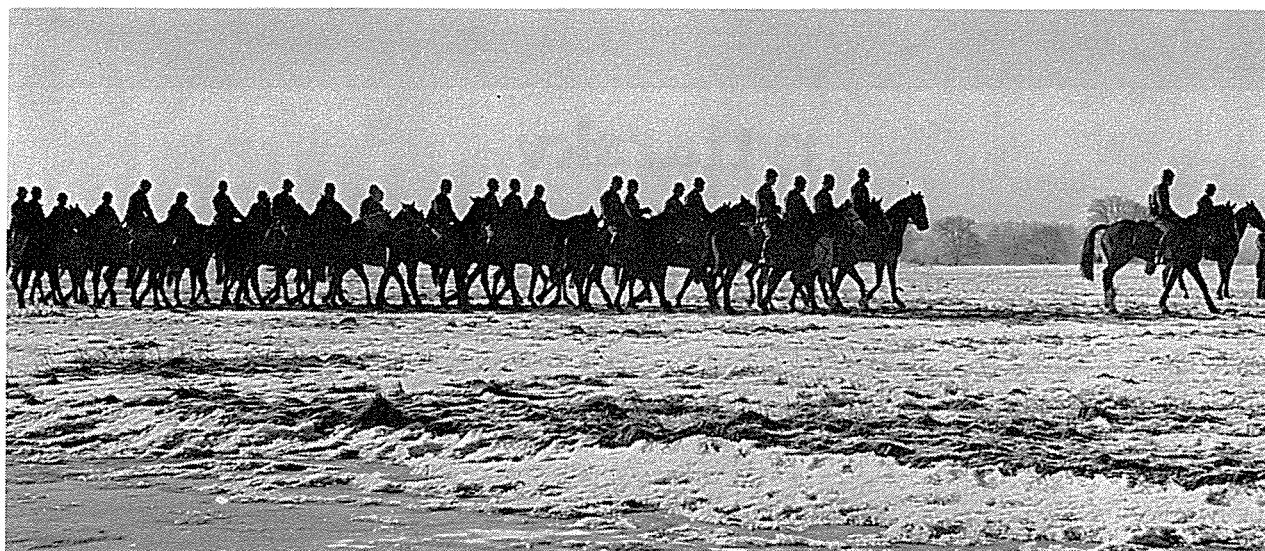
Vid K 3 utbildas jägarsoldater som skall ingå i självständiga jägarbataljoner i södra och mellersta Sverige. Bataljonen skall användas inom fiendens område, ofta långt från andra egna förband, ibland upp till flera månader. Detta kräver bl a god fysik och god psykisk balans.

Ur gamla albumet

ryttarskv

det var bättre förr !

